

Engeland was gewaarschuwd!

Hij had Gelijk - deel één Europa

-
- [10-11-2016](#)

“Engeland zal in alle waarschijnlijkheid terugkijken op maandag 1 jan. 1973, als een zeer tragische historische datum—een datum vol onheilspellende mogelijkheden! Want die datum markeerde de toetreding van het Verenigd Koninkrijk tot de Europese Gemeenschap.”

Die uitspraak, geschreven in de *Plain Truth* van maart 1973, is een klassieke Herbert Armstrong uitspraak: aangrijpend, helder, oprecht. Nog belangrijker, het is de WAARHEID.

Vraag maar aan een groeiend aantal Britten dat worstelt met het besef dat de Europese Unie een enorme vaste voet in de Britse samenleving heeft gezet. Het is voor hen in toenemende mate moeilijk om terug te kijken op 1 januari 1973 en het niet als “zeer tragische historische datum” te beschouwen.

Vandaag de dag zijn de “onheilspellende mogelijkheden” waar de heer Armstrong naar refereerde alarmerende waarheden geworden.

Engeland en de EU

Na decennia lange planning werd de EU op 1 januari 2010 officieel een globale imperialistische macht, onderbouwd door haar eigen federale grondwet die de Europese landen heeft samengebonden onder een superieure macht in Brussel. Eeuwenlang hebben Europese machten, van Caesar tot Napoleon tot Hitler, geprobeerd de macht te krijgen over het “scepter-eiland”. Op 1 januari 2010, toen het EU presidentschap en ministerschap van buitenlandse zaken onder het Verdrag van Lisbon in werking trad, werd Engeland eindelijk een onderdaan van Europa.

Meer dan enkele Britten waren diep bezorgd. Een maand eerder op de dag af, toen het Verdrag van Lisbon/de EU grondwet werd bekrachtigd, schreef de Britse Euro-scepticus Daniel Hannan, een lid van het Europees Parlement, “*Engeland is niet langer een soevereine staat*. Onze onafhankelijke staat, gebonden door internationale verdragen met andere onafhankelijke staten, hield gisteren middernacht op te bestaan, en werd in plaats daarvan een ondergeschikte eenheid binnen een Europese Staat” (*Telegraph*, 1 dec. 2009; nadruk van ons).

EU's Verdrag van Lisbon heeft op doeltreffende wijze Engeland's Magna Carta vertrappt, zo deed Ambrose Evans-Pritchard zijn beklag, waarbij het de gegrondeste principes waarop de Britse soevereiniteit was gesticht vernietigde. "De grondteksten van de Engelse grondwet—handvest, petitie, "Bill of Rights"(rechten van de mens)—hebben een gemeenschappelijk thema: Ze creëren niets. Ze uiten oude vrijheden; ze herstellen verloren harmonie. Hierin vormden zij de leidraad van de Amerikaanse Revolutie, wat op zich een codificatie vormde van oude koloniale vrijheden," schreef hij (*ibid.*, 6 dec. 2009).

Vergelijk dit met het Verdrag van Lisbon/ de EU-grondwet. Over haar productie verklaarde Evans-Pritchard terecht dat "ingewijden het proces gekaapt hebben." Deze "ingewijden" waren de ongekozen elite van Teutonic/Romish die er jarenlang aan werkten om hun ondemocratische grondwet aan de kiezer op te dwingen via de meest ondemocratische middelen. Het Verdrag van Lisbon werd zorgvuldig vervaardigd als instrument om hun imperialistische doeleinden te ondersteunen. Evans-Pritchard beschreef het document als een "Hegeliaans wangedrocht" dat "veel zegt over de verhoogde macht van de EU-organen, maar nauwelijks iets over hoe EU dienders en agenten onder controle gehouden kunnen worden. Het Handvest van de GrondRechten—waar de UK vanaf dinsdag, toen Lisbon in werking trad, rechterlijk aan gebonden is—stelt dat de EU autoriteit heeft om alle rechten en vrijheden te beperken."

Om deze legale gruweldaad te onderbouwen bestaat er een enorme berg aan wetgeving, regels en verordeningen om de meest verwarrende grondwet op de planeet te bekrachtigen. Deze enorme papierberg, de *Aquis Communautaire* genoemd, wordt geschat op meer dan 170.000 bladzijden, met gedetailleerde beschrijvingen van de lastige wetten en bureaucratische beperkingen die de EU elite aan hun bevolking hebben opgedrongen.

Engeland verliest

Hierbij hebben Duitsland en Frankrijk de middelen verkregen om Europa nog meer te domineren—en om Engeland buiten te sluiten. In de nieuwe line-up van de Europese Raad volgend op de ratificatie van het Verdrag van Lisbon, en geldig gedurende vijf jaar, hebben Duitsland en Frankrijk "sleutelposities die zij kunnen gebruiken om hun invloed op de werking van de Europese Unie en op belangrijke politieke gebieden te vergroten" (Stratfor, 1 Dec. 2009). Zij bereiden zichzelf in feite voor om "de leiding te nemen over de functies van de Europese Unie."

Een belangrijk gebied waar de UK heeft verloren is financiën.

De Franse President Nicolas Sarkozy vatte Engeland's nieuwe plek binnen het economische systeem van de EU samen door te zeggen, "De Engelsen zijn de grote verliezers in deze zaak."

De EU oefent hoge druk uit voor een strakkere regulatie van het Anglo-Saksische economische model. In december 2009 bereikten Europese ministers van financiën een overeenkomst om Europa's financiële beheer op te knappen in een nieuw beheersysteem. Er werd een wet opgemaakt die zorgde voor een Raad voor Risico-controle en drie nieuwe controlerende autoriteiten om toezicht te houden op het bankwezen, en op veiligheid en verzekeringsmaatschappijen. Deze autoriteiten zullen erop toezien dat de financiële wetten van de EU in elke lidstaat consequent worden doorgevoerd.

Engeland probeerde dit tegen te gaan om zijn economische soevereiniteit te behouden, en zei dat het in het belang van Europa was dat het Londense zakenleven bleef gedijen.

Het probleem is dat Europa het daar in geheel niet mee eens is.

Europa legt de schuld van het financiële fiasco dat eind 2008 begon bij het Anglo-Saksische model, dat zwaar afhankelijk is van vrij-stromend krediet. Als reactie daarop is het massieve controlerende regime dat het vormt zo boordevol voorschriften en wetten dat het zich ervan heeft verzekerd dat de Londense manier van zakendoen niet meer zal gedijen. Deze onderdrukkende wetgeving zal de nekslag geven aan de Londense status van wereldwijde financiële hoofdstad.

De Brusselse elite hebben in feite een opzettelijk plan in beweging gezet om het eens-machtige Engeland te ontmanen onder het dekmantel van de economische crisis.

Economisch is Engeland inderdaad de grote verliezer binnen de EU. Wat we moeten afwachten is hoe lang Engeland probeert te blijven vechten voor een reeds verloren soevereiniteit, voordat het uit de Europese Unie weg gaat of eruit wordt gezet.

Waarom Engeland zich in deze benarde positie bevindt

Deze tegenslagen lijken op een of andere manier besmettelijk voor het ongelukkige Engeland. Als voormalig bestuurder van het grootste rijk dat de wereld ooit gekend heeft, heeft Engeland de afgelopen eeuw een duizelingwekkende neergang gemaakt. Na twee wereldoorlogen die zijn mankracht hebben gedecimeerd, na een traag en constant proces van aftakeling van zijn rijk, en na een eerlijke, decennia-lange, maar nooit echt succesvolle campagne om zichzelf vast te haken aan een verenigd Europa, en na een complete revolutie in moraal, cultuur en religie, bevindt Engeland zich aan de zijlijn, wegwijnend in onbelangrijke machtsstatus, slachtoffer van een ogenschijnlijk eindeloze stroom "pech".

Maar kunnen de Britten het zich veroorloven geen verantwoordelijkheid te nemen voor hun noodlot? Was het geluk dat hen een welvarend, wereldomvattend rijk bezorgde? En was het geluk—of een omslag in geluk (pech)—dat het weer van hen afnam? Voor het antwoord moeten we verder kijken dan de recente gebeurtenissen.

Bijna 3.000 jaar geleden profeteerde God precies wat er zou gebeuren met het Britse Rijk. Hij voorspelde, met precisie, zijn

opkomst en zijn neergang. Hij voorzag de verzoeken die Engeland nu treft, inclusief zijn economische neergang. En—de wereld zou er goed aan doen hier acht op te slaan—Hij gaf ruim van te voren de precieze omstandigheden aan die zouden aanzetten tot Engeland's uiteindelijke neergang.

Als het Britse volk zich overweldigd voelt door de recente gebeurtenissen, zouden zij God's visioen eens moeten nagaan van wat er met hun land staat te gebeuren—en zich moeten realiseren dat wat hen nu overkomt in werkelijkheid een enorme *zegening* is. Wat de Britten overkomt is de bezorgde, louterende hand van een liefhebbende Vader die hen probeert te verlossen—of, tenminste, diegene van hen die willen luisteren—van nog *ergere* gebeurtenissen die spoedig hun land zullen treffen. *God probeert Engeland een waarschuwing te geven.*

Onder redactioneel toezicht van de heer Armstrong rapporteerde de *Plain Truth* gedurende verscheidene decennia in detail over de vloeken die Engeland in toenemende mate plaagden, terwijl het tegelijkertijd waarschuwde dat deze slechts een voorbode waren van iets veel ergers.

Een aantal opmerkelijke artikelen uit de *Plain Truth* van de jaren '60 gaven gedetailleerde beschrijvingen van de aanzienlijke ellende waar Engeland zich toen in bevond: de economische problemen, de lage voedselproductie, de worsteling om de republiek te definiëren, raciale spanningen, een ontluikend en onhoudbaar zorgsysteem, beruchte luiheid, vooringenomenheid met onzedelijke entertainment. Zelfs toen al begon men Engeland te beschouwen als inferieur aan Europa. Aangeduid als “de zieke van Europa” en “een internationaal liefdadigheidsgeval,” werd Engeland nooit als integraal onderdeel gezien door het economisch verenigd Continent. De *Plain Truth* beschreef meerdere malen de gedetailleerde correctie van God als Zijn poging om de aandacht van Engeland te krijgen, om het land te bekeren, en het weer op een met zegeningen gevulde route te plaatsen.

Bekijk als voorbeeld deze paragrafen uit de december-uitgave van de *Plain Truth* in 1964: “De relatie tussen Engeland en Europa zal blijven verslechteren tot ‘de Heere tegen u een volk zal verheffen van verre ... hetwelk u geen koren, most noch olie zal overig laten ... en het zal u beangstigen in al uw poorten ...’ (Deuteronomium 28:49-52).

“Deze profetieën openbaren een spoedig komend ‘beleg’—een *handelsblokkade*—van modern Israël!

“Van alle landen die het moderne Israël omvatten, is er geen zo kwetsbaar voor zo'n handelsembargo als het Verenigd Koninkrijk. Onder huidige omstandigheden zijn de Britse eilanden totaal niet in staat hun bevolking van voedsel te voorzien zonder enorme voedsel import. Zelfs tijdens de krachtige agrarische inspanningen van de 2e Wereldoorlog was Engeland nauwelijks in staat om de helft van zijn voedselbehoeften te produceren! Sinds die tijd is de bevolking toegenomen en zijn de landbouwgronden afgenomen.

“*Toch blijft het Engelse volk er apathisch onder!*... De nieuwe generatie dringt slechts aan op minder werk en meer uitkeringen. De welvaartsstaat, gesteund door hun eigen regering, moedigt zo'n houding aan. ... Maar terwijl zij steeds harder roepen om loonsverhogingen, werkloosheidsuitkeringen, ziektekosten, pensioenen, vergoedingen, overheidssteun, subsidies en betalingen—is hun economie aan het stagneren, en niet in staat het hoofd boven water te houden!”

Nu, nadat het door deze moeilijke tijden heen geworsteld is zonder enige verbetering in gedrag, moet Engeland een intensivering van problemen onder ogen zien. De welvaartsstaat is tot veel grotere omvang opgezwollen—en zo ook de druk op de economie. En de corruptie en immoraliteit zijn veel erger geworden.

Zal Engeland wakker worden?

God bouwt volken op en verdelgt ze (Job 12:23; Jesaja 40:15). Hij heeft Engeland gemaakt tot wat het ooit was, en Hij breekt het momenteel af.

God vertelde Engeland wat er zou gebeuren. Hij heeft Zijn redenen voor deze verzoeken uitgelegd. En nog steeds zwoegt Engeland voort, en probeert zijn problemen op te lossen met zijn eigen vernuft. In plaats van naar God te *kijken*, vertrouwt Engeland op zijn “bondgenoten” zoals Europa—of, zoals de Bijbel hen noemt, op zijn “vrienden”. “Zij zijn opgetogen naar Assur, als een woudezel die alleen voor zichzelf is; Efraim heeft vrienden gehoord” (Hosea 8:9; NKJV). (Voor bewijs dat Assur of Assyrië naar Duitsland verwijst, kunt u een gratis exemplaar aanvragen van *Germany and the Holy Roman Empire/ Duitsland en het Heilige Romeinse Rijk*.) God heeft Engeland nooit voorbestemd zich aan te sluiten bij Europa. Zijn noodlottige pogingen om dit te doen hebben in feite zijn fatale zwakte onthult en een gebrek aan vertrouwen in de Bron van zijn nationale grootheid—en tegelijkertijd vormde het een voorspelling van de neergang van het land.

In 1966 deed de *Plain Truth* deze belangrijke uitspraak: “De grote vraag: ‘Wat is er nodig om het Engelse volk wakker te schudden?’ Zal het een vreselijke economische *depressie* zijn, of een *nationale militaire nederlaag* door een door Duitsland-gedomineerd Verenigde Staten van Europa?” (Oktober 1966).

Hier verwees het artikel naar de geprofeteerde uiteindelijke val van Engeland!

Zoals de Bijbel duidelijk maakt aan hen die de sleutel tot begrip hebben, profeteerde God dat Engeland zijn les slechts zal leren door een totale nederlaag en onderwerping van zijn volk als slaven aan een Verenigd Europa!

“Ik ken Efraïm en Israël is voor mij niet verborgen; ... Zij stellen hun handelingen niet aan, om zich tot hun God te bekeren: ... Want Efraïm is als een botte duif, zonder hart; zij roepen Egypte aan, zij gaan henen tot Assur [Engeland vervult deze profetie

terwijl u dit leest]. Wanneer zij zullen heengaan, zal ik Mijn net over hen uitspreiden, Ik zal ze als vogelen des hemels doen nederdalen. Ik zal ze tuchtigen, gelijk gehoord is in hun vergadering. Mijn God zal ze verwerpen, omdat zij naar Hem niet horen; en zij zullen omzwervende zijn onder de heidenen” (Hosea 5:3-4; 7:11-12; 9:17).

Wat is er voor nodig om het Engelse volk wakker te schudden?

Zal Engeland Eruit stappen?

Er is tegenwoordig weinig twijfel dat de “onheilspellende mogelijkheden” waarvoor de heer Armstrong waarschuwde aan het uitkomen zijn. Politiek, economisch en justitieel, vindt Engeland zichzelf in toenemende mate onderdanig aan de EU. Terwijl dit gebeurt creëert de Euro-sceptische beweging in Engeland haar momentum. Sommige Britten hebben zich gevoegd naar de regels en verordeningen van de EU, maar velen hebben dat niet—en de wrijving tussen de EU en Engeland groeit. Daarbij komt de last van de globale economische omstandigheden—waarin Engeland en het grootste deel van Europa verschillende meningen hebben hoe ze dit het beste kunnen aanpakken—die de onvermijdelijke scheiding tussen Londen en Brussel bespoedigd.

De heer Armstrong zei dat dit zou gebeuren—al decennia geleden. De heer Armstrong eindigde het artikel uit 1973 door te schrijven, “Engeland’s entree in de Europese Gemeenschap *voorspelt een tragische situatie.*”

“*Engeland zal voor een dilemma geplaatst worden,*” voorspelde hij. Dat dilemma, zo schreef hij, zou gaan over *derol* van een in principe Protestant Engeland in een Katholiek-gedomineerd, imperialistisch Verenigde Staten van Europa. Engeland zal een keus moeten maken: Of Europa verlaten of zijn eigen historische wortels verlaten.

Dat dilemma ontvouwt zich momenteel voor onze ogen.

Ergens anders liet de heer Armstrong er absoluut geen twijfel over bestaan hoe de Britse scharrel met Europa zou eindigen. “Het decor is geplaatst!” schreef hij in 1956. “Al wat nog ontbreekt is een sterke LEIDER—de komende FÜHRER! De Duitsers komen op adembenemende wijze terug na de vernietiging in de 2e Wereldoorlog. Duitsland is het economische en militaire hart van Europa. Waarschijnlijk zal Duitsland de komende Verenigde Staten van Europa domineren. Maar ENGELAND ZAL ER GEEN DEEL VAN UITMAKEN!”

Herbert Armstrong waarschuwde decennia lang dat Engeland geen onderdeel zou zijn van de komende laatste herleving van het Heilige Romeinse Rijk. Zelfs terwijl de Britse Prime Minister Edward Heath zijn land op bedrieglijke wijze de Europese Gemeenschap in voerde in 1973, waarschuwde de heer Armstrong dat het een experiment was dat voorbestemd was te mislukken, en dat de Britten—zoals velen nu doen—terug zouden kijken op die dag als een “tragische historische datum”.

De werkelijkheid valt niet te ontkennen. Hij had gelijk. ■